

Livaneli

Huzursuzluk

150.00 adet

Romanları 40 dilde yayımlanan Ömer Zülfü Livaneli, 1946 yılında doğdu. Ankara'da Maarif Koleji'nde okudu, Stockholm'de felsefe ve müzik eğitimi gördü.

1972 yılında fikirlerinden dolayı askeri cezaevinde yattı, 11 yıl sürgünde yaşadı.

Harvard ve Princeton gibi saygın üniversitelerde konferanslar ve dersler veren, romanları, fikirleri ve müziği ile dünya basımında övgülerle karşılanan bir sanatçı olan Livaneli, edebiyat, müzik ve sinema alanlarında 30'dan fazla ulusal ve uluslararası ödül sahibi.

Livaneli, 1999 yılında San Remo'da En İyi Besteci ödülüne layık görüldü. Müzik eserleri Londra, Moskova, Berlin, Atina, İzmir senfoni orkestraları tarafından icra edildi ve Zubin Mehta, Simeon Kogan gibi şeflerce yönetildi.

Türkiye dışında Çin Halk Cumhuriyeti, İspanya, Kore ve Almanya'da da çok satanlar arasına giren romanlarıyla, Balkan Edebiyat Ödülü'ne, ABD'de Barnes & Noble Büyük Yazar Ödülü'ne, İtalya ve Fransa'da Yılın Kitabı Ödülü'ne, Türkiye'de ise Yunus Nadi Ödülü'ne ve Orhan Kemal Roman Armağanı'na layık görüldü. *Kardeşimin Hikâyesi* 2013'ün en çok okunan romanı oldu. ABD'de Missouri Üniversitesi, romanlarını ders kitabı olarak okuttu.

Livaneli, dünya kültür ve barışına yaptığı katkılardan ötürü 1996 yılında Paris'te UNESCO tarafından Büyükelçilikle onurlandırıldı ve Genel Direktör danışmanlığına atandı. 2016 yılında UNESCO elçiliğinden istifa etti.

2002-2006 yılları arasında TBMM'de ve Avrupa Konseyi'nde milletvekilliği görevinde bulundu.

<http://www.livaneli.gen.tr>

<http://www.livaneli.net>

Huzursuzluk

tamadres.com

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Engereğın Gözü

Arafat'ta Bir Çocuk

Bir Kedi, Bir Adam, Bir Ölüm

Mutluluk

Leyla'nın Evi

Sevdalım Hayat

Son Ada

Serenad

Edebiyat Mutluluktur

Kardeşimin Hikâyesi

Konstantiniyye Otelı

Orta Zekâlılar Cenneti

Gözüyle Kartal Avlayan Yazar / Yaşar Kemal

HUZURSUZLUK

Yazan: Ömer Zülfü Livaneli

© Ömer Zülfü Livaneli, 2017

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2017 / ISBN 978-605-09-3982-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Kapak resmi: Gürbüz Doğan Ekşioğlu

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Huzursuzluk

Ömer Zülfü Livaneli

tamadres.com

tamadres.com

*Mardin konusunda beni zenginleřtiren
Necati Yaęcı dostuma teřekkürlerimle.*

*Œu küçüçük dünyada herkes incitilmiş,
isimsiz, herkes yanlış yerde.*

Fernando Pessoa, Huzursuzluğun Kitabı

*Kendi yüzümü gördüm senin yüzünde
Kendi sesimi duydum senin dudağında.*

Muhyiddin Arabi

Harese nedir, bilir misin oğlum? Arapça eski bir kelimedir. Bildiğin o furs, haris, iftiras, muhteris sözleri buradan türemiştir. Harese şudur evladım: Develere çöl gemileri derler bilirsin, bu mübarek hayvan üç hafta yemeden içmeden, aç susuz çölde yürür de yürür; o kadar dayanıklıdır yani. Ama bunların çölde çok sevdikleri bir diken vardır. Gördükleri yerde o diken koparır çiğnemeğe başlarlar. Keskin diken devenin ağzında yaralar açar, o yaralardan kan akmaya başlar. Tuzlu kanın tadı dikeninkiyle karışınca bu, devenin daha çok hoşuna gider. Böylece yedikçe kanar, kanadıkça yer, bir türlü kendi kanına doyamaz ve engel olunmazsa kan kaybından ölür deve. Bunun adı harese'dir. Demin de söyledim, furs, iftiras, haris gibi kelimeler buradan gelir. Bütün Ortadoğu'nun âdeti budur oğlum, tarifi boyunca birbirini öldürür ama aslında kendini öldürdüğünü anlamaz. Kendi kanının tadından sarhoş olur.

Hüseyin'e yolculuk

Kızıl yele karışan

“Beni alıp tekrar karnına soksan bile koruyamazsın artık anne!”

Annesiyle görüşmesindeki son sözleri bu olmuş. Ağlamaktan gözlerine kan oturmuş yaşlı kadın, başındaki beyaz tülbentin ucuyla yaşlarını silerken bu sözleri tekrarlayıp durdu. Kız kardeşi Aysel de duymuş bu cümleyi, çünkü kapının önünde vedalaşırken o da oradaymış, abisinin boynuna sarılmış ama o derin bir halsizlik içinde, bu dünyadan vazgeçmiş gibiymiş, kollarını bile kaldıramamış. Zaten sol kolu, omzundaki kurşun yarasından dolayı kalkmıyormuş. Sanki ölüme gittiğini biliyordu; elimizden bir şey gelmeyeceğini hissettim o zaman diyordu kız kardeşi Aysel, belki de o kız yüzündendi.

“Beni alıp tekrar karnına soksan bile koruyamazsın artık anne!”

Bunlar Hüseyin’in hayattaki son sözleri değil ama annesiyle ve kız kardeşiyle vedalaşırken –zaten babası ölmüş daha önce, iki abisi de Amerika’daymış– söylediği son cümle olmuş.

Hüseyin'in ailesiyle görüşmek için Mardin'e uçakla gittiğimde, Suriye sınırında zamanın içinde kaybolmuş bu antik kent yine kızıl bir toz altındaydı. Sokakları, evleri kızıla boyayan bu toz bulutları, oğullarını kaybetmiş ailenin duyduğu yakıcı acının ve Hüseyin'in annesine söylediği kehanetin atmosferini oluşturmak için, usta bir tiyatro yönetmenin konuya uygun gördüğü bir dekor olarak oradaydı sanki. Bu kızıl toz bulutlarını bilirdim; çocukluğumda yani Hüseyin'le okul arkadaşları olduğumuz günlerde de Suriye çöllerinden böyle kızıl rüzgârlar eser, nefes almayı bile zorlaştırarak sıcak bir çöl kızılına boyardı hepimizi. Kızıl rüzgâr gelince esnaf tezgâhtaki malını toplar, herkes içeri kaçıtır, dışarda kalanlar da ağızlarına mendil kapatarak öksüre öksüre koşarlardı. Yıllar sonra şehrimde döndüğümde, beni tekrar aynı kızıl bulutlar karşıladı.

Hüseyin ailesiyle vedalaştığı gün de böyle bir kızılık varmış ortalıkta. Kapıda onu son kez gördüğümüzde, abimin yüzü tozdan turuncuya kesmişti, arkasından kovayla su döktü annem, kötü şeyler düşünme öğlüm, su gibi gidip gel, diye seslendi ama o kızıl bulut içinde kaybolup gitmişti bile dedi Aysel.

Annesi, son anda kanla kaplanmış gördüm yavrumun yüzünü diyordu ve Aysel'e dönerek, bir daha o şeytanın kızının adını ağzına alma bu evde, dağ gibi oğlumu yedi, ayağını bastığı yere felaket taşıdı, ocağımızı söndürdü, o şeytana sadece şeytan de, diyerek sitem etti.

Bu sözler, o kızı ve Hüseyin'in başına gelenleri daha da çok merak etmeme neden oldu. Madem Mezopotamya toprağında başına bu işler gelmiş, vurulmuş, yaralanmıştı, Amerika'da ne işi vardı, buralarda vurulup orada ölmek nasıl bir yazgıydı böyle.